

Τὸ Ἡλιοτρόπιον στρέφει ἔτι τὴν μορφήν του ἀενάως πρὸς τὸν Ἡλιον, ὡσεὶ αἰσθανόμενον ἐν ἑαυτῷ τὴν ψυχὴν τῆς Κλυτίας, ἐρῶσαν καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Ἡλιον νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Αὔγουστος 1886.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΚΕΙΝΗ

Ἐλα ν' ἀφήσουμε σκληροὺς ἀνθρώπους
 Νὰ πᾶ' νὰ ζήσουμε μακρὰ, μακρὰ
 'Σὲ ξένα μέρη σ' ἐρήμους τόπους
 Μακρὰ ἀπὸ τέτοια πικρὴ σκλαβιά.

Πᾶμε νὰ στήσουμε τὸ 'σπιτικό μας
 Μέσ' 'στὰ λειβάδια, μεσ' 'στὰ βουνά,
 Νᾶνε ὁ κόσμος ὅλος 'δικός μας
 Νὰ ζοῦμ' ἐλεύθεροι 'σὰν τὰ πτηνά.

Στολίδια θᾶχης τόσα λουλούδια,
 Διαμάντια θᾶχης τόση δροσιά
 Καὶ μουσικὴ σου πουλιῶν τραγούδια
 Κι' ὅλη τὴ φύσι γιὰ 'Ἐκκλησιά.

Θᾶχης ριπίδι σου τόσους Ζεφύρους,
 Θᾶχης καθρέφτη σου τόσα νερά
 Καὶ σύντροφούς σου κόσμους ἀπείρους
 Καὶ ἐργασία σου τὴ χαρά.

'Ἐκεῖ ὁ κόρος δὲν θᾶχη μέρος,
 Μακρὰν ἢ πίστις θὰ τὸν κρατῇ,
 Θὰ τὸν διώκῃ αἰώνιος ἔρωσ
 Κ' ἐλπὶς ἀκόρεστος θὰ τὸν πατῇ.

Φύγε ἀπ' ἀνθρώπους χωρίς καρδίαν
 Ποῦ τὸ Συμφέρον τοῦ κυβερνᾷ
 Π' αὐτὸ ἔχουν πίστιν, αὐτὸ λατρεῖαν
 Καί 'σ' αὐτὸ θύουν παντοτεινά.

'Εδ' ὅλα αὐτοῦ εἶνε ἡ προσωπίδα,
 Καὶ ἡ κακία κι' ἡ ἀρετή,
 Κανένα ἄνθρωπον ἐδῶ δὲν εἶδα
 Χωρὶς συμφέρον νὰ πράττη τί.

Φύγε τὴν Τύρβην τὴν κοινωσίαν,
 Ποῦ βασιλεύει μόνον χρυσός,
 Κ' ἔλθὲ νὰ ζήσουμεν εἰς ἐρημίαν
 Ἐγὼ σημύδα καὶ σὺ κισσός.

Πλέξε τοὺς κλώνους σου μεσ' ἑστὰ κλαδιά μου
 Κι' ἀγκάλιαξέ με σφικτὰ ὅσο πᾶς,
 Νὰ μέγῃς στήριγμα κ' ἐγὼ σκιά μου
 Νὰ σὲ ὑψώνω νὰ μ' ἀγαπᾶς.

Θὰ φέγγῃ πρῶτα ἐσὲ ἡ Αὐγοῦλα
 Καὶ ἰμένα ἔπειτα σὺ θὰ φωτίζῃς·
 Θὰ βρέχῃ πρῶτα ἐσὲ ἡ Δροσοῦλα
 Καὶ ἰμένα ἔπειτα σὺ θὰ δροσίζῃς.

Πρῶτα οἱ Ζέφυροι σὲ θὰ φιλοῦνε
 Νὰ γέρνῃς ἔπειτα νὰ μὲ φιλᾷς,
 Γιὰ σὲ τ' ἀηδόνια θὰ κλαῖδοῦνε
 Καὶ σὺ γιὰ ἰμένανθ' ἄν μου ἰμιλᾷς.

Φυτό θὰ εἴμαστε χαριτωμένο
 Μέσα 'σὲ ὄλη τὴν ἐρημίᾳ
 Δένδρο καὶ λούλουδο 'ξευγαρωμένο,
 Ὑπαρξὶς μία 'σὲ δυὸ κορμιά.

1886.

ΔΗΜ. ΜΠΕΝΗ ΨΑΛΤΗΣ

